

ΑΠΟ ΤΑ ΧΡΟΝΙΑ ΤΗΣ ΣΚΛΑΒΙΑΣ

Ο ΤΡΟΜΕΡΟΣ ΠΕΙΡΑΤΗΣ ΚΡΕΒΕΛΙΕ

Ένας γιγαντώμενος Περβηγκιανός πειρατής, που κυριάρχησε στο Αιγαίο επί 14 χρόνια. Ο φόβος και ο τρόμος της Μεσογείου. Το είνερνο της ηγεμονίας του Μωριά και η βοήθεια της Μάνης. Υπό τον ιπποτικό μαντύα κρύβεται ο φεβρωτότερος κακοποιός των θαλασσών. Η καταστροφή της 'Ανδρου και της Σάρμου. Το είνερτο τέλος του Κρεβελιέ. Η ανατίναξής της Μακραρχίδος. Το πτώμα του πειρατού...

Έχουν μείνει αλυσμόνητες ή συμφορές και τα δεινά των Κυκλάδων, τα όποια υπέστησαν κατά το διάστημα του Τουρκικού ζυγού, όχι από το βάρβαρο κατακτητή, ο οποίος στα νησιά αυτά όπως και σ' άλλα είχε παραχωρήσει αρκετά προνόμια αυτοδιοικήσεως, αλλά από μια άλλη φοβερή μίσγεια: Την πειρατεία. Θαλασσινοί τυχοδιώκτες και κακοποιοί από το 'Αιγέο, από το Τούνεζι, την Τριπολιτιά, άλλοι πάλι από τη Γένοβα, τη Βενετία, τη 'Αγγλία και τη Γαλλία έβδαν στα δυστυχιόμείνα αυτά νησιά τα εγκληματικά «ραντεβού» τους. Το άσπετο μάλιστα είνε ότι οι Έθρωποι αυτοί τυχοδιώκτες περιβάλλοντο τόν μανδιά του ίππου και με το πρόσημα της προστασίας δίδην τόν «καταδυσταστυμείμειν» εκούσσαν κάθε έμπορικό πλοίο και ληματούσαν κάθε λιμάνι της Μεσογείου.

Ένας από τούς περιφωμους αυτούς «Κουρσάρους-Ιππότας» ήταν και ο Ούγος δέ Κρεβελιέ από την Προβηγκία της Γαλλίας, ο οποίος μολονί έπέδρασε, όπως έλεγε, γιά να προστατεύσει τούς Χριστιανούς από στέναγμα υπό τούς Τούρκους, δέν έδουκολεύθηκε να ξελαστέρη χιλιάδες Χριστιανούς με τήν... πολιτικωτή δικαιολογία ότι ήσαν ύπέρκοι του Σουλτάνου και ότι έστ... λιγότευο του Τουρκικό Κράτος! Ο φοβρός αυτός θαλασσούκος, ήταν άτρόμητος και ικανώτατος άνθρωπος, με γρήνιόνο σόμα και δύναμη υπερκομική. Χωρίς να δοκιμάζη την παρικομώτερη μική κοίραση καθόρσαν να σηκώη ένα μεγάλο κανόνι και να το ύψώη άπάνω από το κεφάλι του.

Ο Ούγος δέ Κρεβελιέ άρχισε το έργο του από τή παρλία της 'Ασίας και της 'Αφρικής. Μέσα σ' ελάχιστους μήνες έλεχε κατακτήσει ο φόβος και ο τρόμος στα μέρη εκείνα. Η έπιχειρήσει του πήγαν θωμάκια και με τή χροσάφι που άπόχρησε από το έντιμο αυτό έπάγγελμο, κάτρωθωσε, μετά λίγα χρόνια, να συγκροτήση ένα στόλο από δώδεκα γαλέρες και ν' άνοχη πελά στο Αιγαίο γιά να συνεχίση τήν... προστατευτική δράση του κατά τών δυστυχιόμεινών 'Ελλήνων νησιωτών.

Έξωρα του ήθε ο ίδεία να γίνη κίριος της Πελοποννήσου και γιά να έπαύη το σκοπό του αυτό, συνευρήθη με τόν τότε άρχηγό της Μάνης το Λιμπεράκι. Ο Λιμπεράκης του ύποσχέθη ότι μορσοβος να συγκροτήση στρατό, τελείως έξωπλισμένο, από πέντε ως έξι χιλιάδες Μανιάτες, τούς που γενναίως και άποφασιστικώς. Ο τρομερός Προβηγκιανός πειρατής άρχισε να βλέπη πλέον πραγματοποιήσιμο το όνειρό του, το όποιο πρίν, μόνο με τή φερά της φαντασίας του τολμούσε να έγγιση. Χωρίς γιά χάνη λοιπόν καιρό, μπήκε με τόν πειρατικό του στόλο στο λιμάνι της Μάνης, το όποιο προστατεύοταν από το ισχυρό Τουρκικό φρουριό του. 'Ατρόμητος και άποφασιστικός ο Ούγος δέ Κρεβελιέ άποβίβασθηκε στην Ξηρά, με τούς πεντακόσιους άνδρες του και 40 κανόνια και άρχισε τήν πολιορκία του άτόρθητου κάστρου. Τήν άλλη μέρα έφτασε και ο άρχηγός της Μάνης Λιμπεράκης γιά να ένισχυρή τόν ύποψημο κυρίαρχο της Πελοποννήσου. 'Αντί όμως τών πέντε χιλιάδων Μανιωτών που είχε ύποσχεθί, τόν άκολούθησαν μονάχα δαχολοί και άπ' αυτούς οι περισσότεροι όπλαμώθη με ασυμμομμένες πολιορχαντιάρες και ρομπία. 'Υστερα από μερικάς έφόδους κατά τόν κάστρο, το όποιοι οι Τούρκοι υπεραπέκιναν με γενναίοτητα, ο Κρεβελιέ άφού έφασε και άρκετούς τόν πειρατές του, έπεβίβασθη πάλιν, με όσους πολεμιστάς τού όπλειμαν, στις γαλέρες του και άνοίχτηκε στο Αιγαίο, προμηθιάς από τήν ηγεμονία της Πελοποννήσου, τήν πειρατεία, που του έξασφαλίσε θετικώτερα κέρδη.

Κατά τις 12 Μαρτίου του 1676 περιλάθοντας ο Προβηγκιανός αυτός πειρατής τις άκτές της Μυτιλήνης, έκαμε μια αφινδιαστική έφοδο κατά της παραλίκης πόλεως Πέτρας. Υπό τήν προστασία δέ τών κανονίων του που κερπούσαν παντού τόν θάνατο, πήδησε μ' άρκετούς από τούς πειρατάς τν στην Ξηρά και μέσα σε τρεις ώρες-σωστός άνμοστορόβιλος, καταγίδα, τυφώνας, έσφαζε τήν Τουρκική φρουρά, τήν όποια βρήκε να κοιμάται, άρπαξε ότι μπόρσε από τούς θησαυρούς Τούρκων και Χριστιανών και ξεναπήδησε στα πλοία του, σέρνοντας έκτός από τέλλα λάφυρα και πεντακόσιους Τούρκους αιμαλώτους.

Η φήμη του γιά τή θυλλικά του κατορθώματα σκορπίστηκε πελά στο Αιγαίο, σ' όλη τή λεκάνη της Μεσογείου και έπλαγιάτο φοβερή άπάνω από τις ταραγμμένες θαλάσσες και τα άροροάγια, προκαλώντας παντού τόν τρόμο. 'Επί δεκατέσσερα χρόνια ο Κρεβελιέ ήταν ο κυρίαρχος τών περισσότερών νησιών του Αιγαίου. 'Αρχηγός στόλου από είκοσι ταχύτητα και τέλεια έξοπλισμένα πλοία, με πληρώματα από τούς πιο άποφασιστικούς πειρατές και τυχοδιώκτες εισπράττει φόρους ύποτελείας από όλες τις Κυκλάδες. Ένα από τή νησιά αυτά, ή 'Ανδρος, δέν ήθελε να ύποταχθί στον Ούγο δέ Κρεβελιέ, με πλήρωσε πολύ άρμυρά τήν υπερκομεία της αυτή. Ο Γάλλος πειρατής συνηθισμένος να βλέπη τούς πάντες να τού ύποτάσσονται πρόθυμα, δέ μόρσε να συγκρούση τή θρασύτητα της 'Ανδρου. 'Επέδραμε λοιπόν και άφού κατέλαβε αφινδιαστικά τή φρουρά του νησιού το Μάη του 1676, και το κέρωσε, άρχισε να σκορπίη τόν δειθομό και τήν έρημωση σ' όλη τήν πόλη. Τρωμαγμένοι οι δυστυχισμένοι κάτοικοι έξήτησαν καταφύγιο έξω, μακριά στις έξοχές, σκορπίστηκαν σ' άλλα καταστάση από τή βουά και στις έρημιες. Γιά πολλά χρόνια διακρίνονταν στο νησί τή γνάμια τού περσομώτου του Κρεβελιέ, ο οποίος κυριολεκτικά δέν άφρηκε λίθον επί λίθου!... 'Αχόρτατος από τή πλοιοματία λάφυρα τών Τούρκων, έναντίον τών όποιων κυρίως έστράφη στην άρχή ο Κρεβελιέ, έληλάτησε κατόπι και άπογύμνωσε και όλο το Χριστιανικό πληθυσμό του νησιού.

Οι πρόκοροι τών διαφόρων νησιών του Αιγαίου άπελπισμένοι από τήν Τουρκία που ήταν άνικανή να τούς προστατεύη, γιά ν' άποκλήσουν λίγη ησυχία τήν νησιά τους, αναγκάστηκαν στο τέλος να συμφιλιωθύν με τόν τρομερό πειρατή, καταβάλλοντας έννοείται και τή σχετική φορολογία, άνευ της όποιας δέν ήταν δυνατο να έξασφαλίσουν τήν... ύψηλή του φιλία!...

Μετά τήν 'Ανδρο ήθε και ή σειρά της Σάρμου. Ο Κρεβελιέ, μεθυσμένος από τις νίκες του και φση άήσωση και τυχοδιωκτική, όπως ήταν, δέν αναπαύοταν ποτέ στις ωπές άφαιρες του. Ζητούσε πάντα και νέα τρόπαια και πρό παντός-νέο... λάφυρα. Η έπιδρομή του κατά της Σάρμου είχε μείνει γιά πολλά χρόνια έπίσης άλησμόνητη. Με φρενή και οι Σάμιοι θημώονταν το πέρας του Κρεβελιέ, ο όποις σ' άκούει στο νησί τών τών δειθορο, τήν έρημωση και τή συμφορά!

Τα νησιά του Αιγαίου, έλεγε συχνά ο άλλόκοτος αυτός γίγαντας, είνε βασιλείο δικό μου! Κανένας άλλος δέν έχει άπάνω σ' αυτά δικαιώμα. Μόνον έγώ, ο ίπότης Ούγος δέ Κρεβελιέ! 'Αλλοίμονο σ' εκείνον που θα τολμήση να διανοηθί ότι μορχει να θίξη και στο έλάχιστο τα κριμαρχικά μου δικαιώματα!...

Οι τολμηρότεροι από τούς πειρατές που είχε υπό τās διαταγές του ο Κρεβελιέ ήσαν οι Κακοβουνιώτες της Μάνης. Είνε ζήτημα αν οι θυλλικοί 'Αλγερινοί πειρατάι σκόρπισαν στα νησιά τόν τρόμο που έβλεπε σκορπίσει οι Κακοβουνιώτες. 'Αρκεί γιά να το καταλάβετε αυτό ή έξης ναυτική παροιμία της 'Ανδρου, ή όποια ίσως σωζεται έως τώρα:

**Ύπό τόν κάβο Ματαπά
Σαράντα μιλία μακριά.
Κι' από τόν κάβο Γερόσσο,
Άκόμα άλλο τόσο!**

Ήταν τρώπον τιά ή παροιμία αυτή, με συμβολή προς τούς ναυτιλλόμενους να φεύγουν μακριά, από τή μέρη εκείνα όπου έστην άνέδρες οι υπό τις διαταγές του Κρεβελιέ Κακοβουνιώτες της Μάνης, τρωπαμμένοι σε διάφορους κολλισμούς και λιμάνια και έτοιμοι να χυθούν, με όρημ άρπακτικόν όρνεον κατά της λείας του.

Η Τουρκία με όλη τήν τήν άθλια δικαιοχρησία δέν άφρησε τόν τέλος άκαταδίωκτο τόν Κρεβελιέ. Στόλοι και στόλοι έννηποποιήθηκαν έναντίον του, άλλ' ο Προβηγκιανός πειρατής ήταν άούληχτος και άκαταμάχητος. 'Άλλοτε, όταν καταλάβαινε ότι ο στόλος της 'Οθωμανικής Αυτοκρατορίας, που έπέρχονταν κατά πόνου του, ήταν καλύτερος από τόν δικό του, άντιπαράτασσαν και τόν συνέτριβε, κι' άλλοτε πάλι, όταν έβλεπε ότι ήταν ισχυρότερος, γίνονταν άφαντος, γυρευοντας άσπλο σε διάφορους παραλίκους

ΑΛΛΟΚΟΤΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

ΤΟΥ ΑΛΕΞ. ΔΟΥΜΑ

Η ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΟΥ ΠΡΙΓΚΗΠΟΣ ΝΤΕ ΒΑΛΕΤΤΑ

Ο πιο βάσκανος άνθρωπος του κόσμου

Γ' Δημοσιεύουμε σήμερα και το τρίτο μέρος της παράξενης ιστορίας του πρίγκηπος ντε Βαλέττα :

« Η Πέρσας άρκιτός καιρός και η πριγκήπισσα 'Ελένη, μαζί της δέ και ολόκληρη η οικογένεια του πρίγκηπος, ήσαν βυθισμένη σε μεγάλη θλίψη.

« Αλλά η πριγκήπισσα ήταν νέα και δέν μπορούσε φρικτά νά κλαίη σ' όλη της τή ζωή τόν άντρα της. Ένας Ιππότης τήν έζητησε γυναίκα του και η 'Ελένη έδεδίχηκε. Ο πρίγκηπος αὐτήν τήν φορά δέν έφερε καμμία αντίρρηση. Ο Ιππότης άνήκε σε μιά από τις μεγαλύτερες άριστοκρατικές οικογένειες τής Νεαπόλεως και η πριγκήπισσα ελε μείνει καταγοητευμένη μαζί του.

Και ο γάμος έγινε, αλλά χωρίς καμμία τελετή, χωρίς καμμία μεγαλοπρέπεια. « Έτσι ελε δελήθη η πριγκήπισσα, από μιά δεισιδαιμονία ίσως, σκεπτομένη ότι η πολυτέλεια του πρώτου της γάμου δέν τής ελε βγει σε καλό.

« Αφού έτελείωσε η θρησκευτική τελετή, ο πρίγκηπος θέλησε, όπως και τήν πρώτη φορά, νά ευλόγησθ τόν νεαρό ζεύγος. « Αλλά η κόρη του, έξαλλη τότε από τόν τρώμο της, έκανε δύο βήματα πίσω και φώναξε : — Γιά όνομα θεού, όχι, πατέρα ! Μπορεί νά είμαι δεισιδαίμων, αλλά ώστόσο, σε παρακαλώ, μη μās ευλόγησ !.

« Ο πρίγκηπος φαινότανε σάν άνθρωπος πού δέν καταλάβαινε τίποτε. « Αλλά η 'Ελένη άρπαξε από τόν μπράτσο τόν άνδρα της και πήγε και κλείστηκε μαζί του σ' ένα δωμάτιο. « Έπί ώρες ολόκληρες καθότανε εκεί κλατώντας στό χέρι της ; ένα μεγάλο κέρατο φειδιού πού ελε προμηθευθεί από μιά γρήη ταγγιά νά φυλαχτώ ..

« Η πριγκήπισσα έδωσε σε λίγο καιρό στόν πατέρα της ένη χαριτωμένο έγγονάκι. Ο μικρός πρίγκηπος έγινε τó είδωλο ολόκληρης τής οικογένειας και ο παπούς του τó άγαπούσε τόσο πολύ, ώστε για νά μην τó άποχωρισθί, σκέφθηκε νά άρνηθί μιά τιμητική άποστολή του πού ελε ανάθεσι ο βασιλεύς τής Νεαπόλεως.

« Έτσιαν όμως όλοι στό πόδια του, τού ελεπαν ότι δέν ήταν καθ' όλον καλό νά δυσαρεστήσθ τó βασιλέα, και ο πρίγκηπος επέστησθ στό τέλος νά ήνακούσθ τó βασιλέα του. « Έρρελε νά πάη από τó μέρος τού βασιλέως και νά συζητή τó βασιλέα τής Γαλλίας γιά τήν κατάληψη τού 'Αλγερίου.

« Ο πρίγκηπος έφυγε λοιπόν από τή Νεάπολη, έκανε ένα λαμπρό ταξίδι και έφθασε στό Παρίσι. « Έπήγε άμέσως στό ύπουργείο των έξωτερικών γιά νά ζητήσθ άκρόαση από τó βασιλέα Κάρολο και έγινε δεκτός μέ μεγάλη ευμένεια.

Τήν έπαύση έξερογίη η επανάσταση τού 'Ιουλιού στό Παρίσι, όπως εινε γνωστή στην Ιστορία η επανάσταση έκείνη του άνέφερες τούς Βουρβόνους και έφερε στό γαλλικό θρόνο τόν οίκο της 'Ορλεάνης ! Και ο πρίγκηπος, θεωρώντας ότι ελε λήξει η άποστολή του, εγκατέλειψε τή Γαλλία γυρίζοντας στην Νεάπολη, αφού η βασίλισσα δό-

κρυφώνες, άγνωστους στόν Τουρκικό στόλο.

Κατά τόν 'Οκτώβριο τού 1678 ο Κρεβελιέ μέ τή ναυαρχίδα του κατάφερε από λάφυρα και δυό γαλέρες τού στόλου του ελε προσομοιωσθί στό λιμάνι τής 'Ασιπάλαιας. Ελε στήσε ένδρα έναντιον μερικόν εμπρωικόν πλοίων, πού γύριζαν από τήν 'Αλεξάνδρεια γιά τήν Πόλη. Τήν ώρα όμως πού κατάστανε μέ τούς έπιτελείους του άπάνω στη ναυαρχίδα του, όπλισμένη μέ 40 κανόνια, τó σχέδιο τής έπιθέσεως, ένας από τούς άξιωματικούς του 'Ιταλός τήν καταγογίη, όνομαζόμενος 'Αδάμ, ο όποιος μισούσε άγρια τόν Κρεβελιέ, γιατί πρό ολίγων ημερών τόν ελε μπατάσει, κατέβηκε μυστηριωδώς στην άποθήκη τής ναυαρχίδος.

« Η άποθήκη αὐτή ήταν γεμάτη μερανού και πυρομαχικά. Ο άξιωματικός έβλεφε φηλίτ στη μερανού και αφού τó άναψε κηρίσσε γοργά σε μιά βάση και άποκαυρόνθηκε. Μετά λίγα λεπτά τής ώρας η ναυαρχίς τού Κρεβελιέ νινάστανε στόν άέρα μαζί μέ τά πλοία της λάφυρα τής, σάν ένα τεράστιο πυροτέχνημα. Τήν άλλη μέρα τó γιγάντιο σκάφος τού τρομερού περατή Κρεβελιέ, έξεβράσεται άπανθρακωμένο στην άκτίη...

ναμή του άνέτρεψε έναν από τούς ισχυρότερους βασιλικούς θρόνους τής Εύρώπης.

Περνώντας από τή Ρώμη, τήν πρωτεύουσα τού καθολικισμού, ο πρίγκηπος έσκέφθηκε νά προσφέρει τó σέβη του στόν Πάπα Πίο, ο όποιος τόν έδεδίχησε μέ μεγάλες τιμές, γνωρίζοντας ότι ο πρίγκηπος περνούσε άπ' εκεί μέ ιδιαίτερη άποστολή τού βασιλέως τής Νεαπόλεως. Μά αλλοίμονο !... « Έπειτα από τρεις ήμέρες ο Πάπας ήταν νεκρός !...

« Ο πρίγκηπος έφυγε από τή Ρώμη άμέσως τήν έπαύση τής άκρόασεως πού ελεγε από τόν Πάπα και στό δρόμο μονίχα έβιασε τó θάνατό του. Τόν έκλυψε σάν πιτός καθολικός πού ήτανε, αλλά καμμία ύποψια δέν έπέρασε. όπως πάντα, άπ' τó μυαλό του.

« Όταν τó άμάξι του έφάνηκε στή γωνία τού δρόμου όπου ήταν τó μεγάλο του, όλη η οικογένειά του έτρεξε στό μπαλκόνι γιά νά τόν χαιρετήσθ. Η παραμάνια τού μικρού πρίγκηπος έτρεξε κι' αὐτή στό μπαλκόνι, κρατώντας τó μωρό στην άγκάλια.

« Ο πρίγκηπος ελεδ μέσα από τó άμάξι του τόν άγαπημένο του έγγονο και τού έκανε νεύμα μέ τó χέρι του. Και ο μικρός τόν άνεγνωρισε επίσης και από τή γοργά πού αισθάνθηκε έκαμν μιά τόσο άπότομη κίνηση, ώστε ξεφύγνε από τήν άγκάλια τής παραμάνας του και πέφτοντας άπ' τó πανίψηλο μπαλκόνι κάτω έκανε τó κεφάλια του γίλια κομμάτια !...

« Οι γονείς τού παιδιού ήσαν άπαρηγόρητοι. Και ο πρίγκηπος ελε γίνη κι' αὐτός σάν τρελλός από τή θλίψη του. Και μ' όλο πού εγγότερα η κόρη του τού έδωσε και άλλα έγγονάκια, ο γρηαιός πρίγκηπος δέν μπορούσε νά ξεχάσθ τó χαριτωμένο ίκείο άγγελούδι πού ελε βρή έναν τόσο τραγικό θάνατο.

Σ' αὐτό τó άνομηταξύ τά χρόνια ελεξαν βαρύνει πάνω στή ράχη τού πρίγκηπος ντε Βαλέττα. « Ήταν εζήντα χρόνια, όταν η δημοκρατία τής Νεαπόλεως, η όποία μόλις τότε ελε ίδρυθεί, για νά δείξθ τήν έκτίμησή της στην Ιστορική οικογένεια των ντε Βαλέττα, άνεκήρυξε τόν πριγκηπα ελίτιμο πρέσβιο τής ύγενομικής έπιτροπής τής Νεαπόλεως.

« Αλλά τήν έπαύση τής άνακρηουσεως του στή θέση αὐτή, μιά φοιητή έπιδημία χολέρας έπλάκασε στή Νεάπολη, η φοιητότερη άπ' όλες τής έπιδημίες πού έγνωρισε ποτέ η 'Ιταλία !...

« Αὐτό ήταν και τó τελευταξύ κακό πού έπροξένησε η καταστρεπτική βασίκανη δόσημη τού πριγκηπος ντε Βαλέττα. « Όταν απέθανε, κανένις Νιπολιτάνος δέν έδεδίχησε νά σκευασθ τó φέρετρό του, τó όποιο έτσι καθ' όλη τή εκφορά μεταφερότανε μέ τή νεκροφόρα.

« Αὐτή εινε η Ιστορία τού πιο βάσκανου άνθρώπου πού έγέννησε ποτέ ο κόσμος. Οι Νιπολιτάνοι τή διηγούνται μέ τρόμο, τά μάτια τους όταν μιλούν για τόν πριγκηπα ντε Βαλέττα, παίρνοντι μιά παράξενη λάμψη και πρστού άρχίζοντι νά τή διηγούνται φτάνοντι τρεις φορές στόν κόρφο τους !...

ΑΝΕΚΔΟΤΑΚΙΑ

Ο ΦΟΒΟΣ ΤΟΥ ΜΑΘΗΜΑΤΙΚΟΥ

« Η Ρωσία δέν διεκρίνεται ποτέ ως χώρα φιλελευθέρια. Και κατά τόν 18ν αιώνα, έποχή πού η έπαναστατικές ιδέες ελεξαν άρχίσει ν' αλλοιώνονται και νά καρποφορούν σε όλο τόν κόσμο, δέν ήταν καθόλου φρόνιμο νά λήη κανείς, στή χώρα των Τσαρών, ότι σκεπτόντι, ότι έπίστευε, γιατί κινδύνωνε νά πληρωσθ τή φαναιρία του μέ τή ζωή του. Γ' αὐτό και ο περιφημος μαθηματικός 'Ειλερ, όταν γυρίζοντας τó 1741 από τή Ρωσία, γίνηκε δεκτός σ' άκρόαση από τή βασίλισσα τής Πρωσίας, γυναίκα έξαιρετικής άντιλήψεως, σκετόταν άμίλητος μεροσά τής, διατάζοντας ν' άνοιξη τó στόμα του.

« Η βασίλισσα, βλέποντας τή δειλία του και τήν άμηχανία του, τόν ερώτησε :

- Γιατί δέν θέλετε λοιπόν νά μου μιλήσετε ;
- Μεγαλειότητά άπάντησε ο σοφός μαθηματικός, δέν φταίω εγώ... 'Αλλά, έξορετε, έρχομαι από μιά χώρα στην όποία όταν μιλά κανείς, τόν κρεμάνε !...